

Sygnatura akt VI Ka 973/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **30 grudnia 2013** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Andrzej Ziębiński (spr.)

Sędziowie SO Kazimierz Cieślikowski

SO Grażyna Tokarczyk

Protokolant Natalia Skalik-Paś

przy udziale Bożeny Sosnowskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2013 r.

sprawy **A. Ż., syna J. i G.**

ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 278§1 kk, art. 279§1 kk, art. 13§2 kk w zw. z art. 279§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 7 maja 2013 r. sygnatura akt IX K 1738/11

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. J. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 973/13

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 7 maja 2013 r., wydanego w sprawie o sygnaturze akt IX K 1738/11, apelację wniosła obrońca oskarżonego A. Ż., zaskarżając wyrok „w całości” i zarzucając:

1. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej względem oskarżonego, która polega na niezastosowaniu wobec niego instytucji opisanej w art. 69 k.k., tj. warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, podczas gdy z ustalonego stanu faktycznego, a w szczególności postawy sprawcy po popełnieniu przestępstwa oraz w

trakcie przedmiotowego postępowania, obecnego sposobu życia, sytuacji rodzinnej oraz stanu zdrowia oskarżonego wynika, że cele kary w postaci prewencji ogólnej jak i szczególnej zostaną w pełni osiągnięte;

2. niesłuszne zastosowanie środka karnego opisanego w art. 46 § 1 k.k. poprzez niewłaściwe wskazanie, że obowiązek naprawienia w całości szkody względem pokrzywdzonych G. S., J. K. i E. K. spoczywa jedynie na oskarżonym A. Ż..

Stawiając powyższe zarzuty, wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie względem oskarżonego kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a także orzeczenie względem oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w wysokości adekwatnej do udziału oskarżonego w czynach opisanych w punkcie 1 oraz 2 zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i to w stopniu oczywistym.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że autorka apelacji wskazała wprawdzie, że zaskarża wyrok „w całości”, lecz nie sformułowała żadnego zarzutu skierowanego przeciwko rozstrzygnięciu o winie oskarżonego, jak również w uzasadnieniu apelacji nie zakwestionowała ustaleń faktycznych odnośnie do sprawstwa i winy oskarżonego. Zważywszy, że środek odwoławczy w całej swojej treści kwestionuje wyłącznie rozstrzygnięcie o karze i środku karnym, uznać należało, iż zakres apelacji został wskazany błędnie i skierowana została przeciwko rozstrzygnięciu o karze i środku karnym. Należy też podnieść, że sąd odwoławczy z urzędu nie dopatrył się żadnych uchybień dotyczących ustalenia sprawstwa i winy oskarżonego.

Ustosunkowując się do pierwszego zarzutu, należy stwierdzić, iż sąd I instancji nie popełnił błędu, uznając, że wobec oskarżonego nie sposób sformułować pozytywnej prognozy kryminologicznej, która pozwalałaby na zastosowanie dobrodziejstwa z art. 69 k.k. i warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Trafnie zauważył, że oskarżony był już kilkakrotnie karany za przestępstwa podobne, a mimo to dopuścił się kolejnych występków. Analiza dotychczasowego sposobu życia dokonana przez pryzmat dotychczasowej karalności wskazuje na niepoprawność oskarżonego, który wchodził na drogę przestępstwa, pomimo toczących się postępowań karnych i orzekanych względem niego kar. Skoro dotychczas orzekane kary nie spowodowały zmiany zachowania oskarżonego, naiwnością byłoby przypuszczać, że tym razem orzeczone z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia wykonania kara pozbawienia wolności odniosłaby pożądany prewencyjny skutek. Tego stanowiska nie są w stanie skutecznie podważyć argumenty podnoszone w apelacji.

To, że oskarżony przyznał się, złożył wyjaśnienia, a znaleziona u niego kuchenka mikrofalowa została wydana organom prowadzącym postępowanie przygotowawcze, to okoliczności łagodzące, które niewątpliwie miały wpływ na wymiar kary, skoro wymierzono je w wysokościach zbliżonych do dolnych granic ustawowego zagrożenia. Nie są to wszakże okoliczności wystarczające do formułowania pozytywnej prognozy kryminologicznej, również przy uwzględnieniu stanu zdrowia oskarżonego, tak psychicznego jak i fizycznego. U oskarżonego rozpoznano zespół zależności alkoholowej, upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim, a w 2011 r. uległ wypadkowi, którego skutki nadal odczuwa. Stan zdrowia także przemawiał za łagodniejszym potraktowaniem oskarżonego, lecz wcale nie uzasadniał warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Stan zdrowia psychicznego nie umniejszał przecież jego poczytalności, a schorzenia fizyczne będą mogły być uwzględnione przy rozpatrywaniu ewentualnego wniosku o odroczenie wykonania kary. Nie jest tak, jak twierdzi skarżąca, że już na obecnym etapie można przypuszczać, że kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania zapobiegnie powrotowi do przestępstwa. W ocenie sądu odwoławczego, brak jest do formułowania takiej tezy dostatecznych podstaw. Czas jaki upłynął od popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów nie jest na tyle długi, by można było mówić o trwałej zmianie postępowania (zwłaszcza że w tym okresie fizyczne dolegliwości niewątpliwie ograniczały aktywność oskarżonego). Niczego tu nie zmienia teza, że pomysłodawcą przestępstw miał być drugi sprawca. Roli bowiem oskarżonego w ich popełnieniu to nie umniejsza.

Sąd odwoławczy nie znalazł też podstaw do zmiany rozstrzygnięcia o środku karnym. Należy przede wszystkim podkreślić, iż w niniejszej sprawie wyrokowano jedynie w stosunku do oskarżonego A. Ż. (sprawę drugiego

oskarżonego wyłączono do odrębnego postępowania). W tej sytuacji nałożenie na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w całości było uzasadnione interesem pokrzywdzonych, których zaspokojeniu służy instytucja z art. 46 k.k. W uchwale z dnia 13 grudnia 2000 r., I KZP 40/2000, OSNKW 2001, z. 1-2, poz. 2., którą Sąd Okręgowy podziela, Sąd Najwyższy stwierdził, że ustawodawca wprowadzając środek karny określony w art. 46 § 1 k.k. miał na uwadze przede wszystkim interesy pokrzywdzonego. Skoro ustawa pozwala na orzekanie obowiązku naprawienia szkody „w całości albo w części”, a więc w istocie uznaniowo, zależnie od oceny okoliczności konkretnej sprawy, mając na uwadze w pełni zabezpieczenie w postępowaniu karnym interesów pokrzywdzonego regułą powinno być całościowe pokrycie szkody. Orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody w całości nie sprzeciwia się zasada indywidualizacji środka karnego w sytuacji popełnienia czynu wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, zwłaszcza – jak w tej sprawie – jeszcze nieosądzoną. Popełniając przestępstwa, sprawca musi się liczyć, że będzie zobowiązany do naprawienia wyrządzonej szkody w całości, bo też ją - choćby wspólnie z inną osobą - w całości wyrządził.

Kierując się powyższymi względami, sąd odwoławczy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, zwalniając oskarżonego do ponoszenia kosztów procesu za postępowanie odwoławcze z uwagi na trudną sytuację materialną.